det kgl. Theater med Eneret beholde det, som det spiller, medens det ellers som ethvert andet Theater kan spille, hvad det kan blive enig med Forfatteren om, eller hvad der er henfalden saaledes til fri Eiendom, at Enhver kan spille det, naar Forfatteren er død og hans Arvinger heller ikke mere efter Lovgivningen kunne modsætte sig det. Der findes i denne Paragraf en Bestemmelse om, at Ministeren kan forkorte Tidsfristen, og dette tror jeg nok at turde sige, at Udvalget forstaar saaledes, at den ærede Minister har til Hensigt enten strax eller ogsaa senere at forkorte denne Tidsfrist for en Del Stykkers Vedkommende. Jeg tænker, at det vil ske saaledes, at den ærede Minister udsteder en Fortegnelse over en Del Stykker, som det kgl. Theater ikke vil spille. Jeg har i alt Fald forstaaet den ærede Minister saaledes, og jeg vil bede den ærede Minister oplyse, om det ikke er Meningen at slippe en Del Stykker fri nu, saaledes at de kunne staa til fri Raadighed for Privattheatrene. — § 3 omhandler Privattheatrene. Der er man gaaet bort fra det oprindelige Grundlag, at Theaterdriften henføres under fri Næring. Man har ladet det blive saaledes, som det er, en Bevillingssag, men ganske vist saaledes, at man har indsat den Bestemmelse, at der ikke i de næste 9 Aar skulde kunne gives nogen Bevilling, og ud over denne Tidsgrændse paa 9 Aar heller ikke de gamle Bevillinger fornyes. Man har det saaledes i sin Haand at komme til en bedre Ordning af denne Sag og træffe saadanne Bestemmelser ved Lov, som man kan enes om, uden at være generet af det Hensyn, som nu er saa stærkt gjort gjældende af den ærede Justitsminister, at han Ingenting vil foretage i denne Sag, inden de nuværende Bevillinger ere udløbne. Endelig kommer i § 4 det, som er en Følge af § 1. Denne Paragraf angaar den Frihed til at erhverve fremmede Stykker, som Privattheatrene faae ved Loven, den betoner, at de skulle have Lov til at spille Stykker af enhver Beskaffenhed, og den bestemmer endvidere, at alle nye Stykker ere fri og ikke bundne overfor det kgl. Theaters Repertoire af andre Hensyn end dem, selve Loven indeholder. Der er kun den ene Bestemmelse truffen, som ikke har nogen praktisk Betydning, at Privattheatre ikke kunne erhverve fremmede Stykker i Manuskript saaledes, at de sikkre sig Eneret dertil, og at altsaa det kgl. Theater ikke ogsaa skulde kunne erhverve sig Ret hos Forfatterne til at opføre dem. Man har ikke havt Betænkeligheder ved at gaa ind herpaa, da det meget stærkt er blevet fordret fra Theaterbestyrelsens Side. Det skal jo ikke gjælde norske og svenske Arbeider af lignende Grunde, som jeg nævnede ved § 1. Dernæst indeholder § 4, at heller ikke i fremtidige Bevillinger kan der indføres nogen Indskrænkning med Hensyn til Kunstarterne eller paalægges de Vedkommende andre Betingelser for Benyttelsen af det kongelige Theaters Repertoire end de ved Loven fastsatte. Her har nu Mindretallet opstillet en Bestemmelse, som efter min Mening vilde gjøre Loven ganske illusorisk, nemlig at Bestemmelsen kun skal gjælde i 10 Aar. Naar man nu ser hen til, at § 2 først træder i Kraft om 10 Aar, saa vil det ses, at det vil være uheldigt allerede nu at bestemme, at Loven ikke skal komme til Anvendelse i mere end 9 Aar. Efter denne Tids Forløb vil nemlig efter Mindretallets Forslag Administrationen igjen have frie Hænder og kunne indføre i Bevillingerne hvad som helst og forbyde de Paagjældende, hvad de have Lyst til. Man har opstillet dette, fordi man har ment at kunne bedre tilfredsstille de kunstneriske Interesser efter den Erfaring, man havde indvundet i 9 Aar; og det kunde ogsaa ske, hvis Lovens Virkninger kunde vise sig strax, men der kan gaa 5 Aar, inden et Privattheater kommer til et praktisk Resultat, og saa vilde dette Theaters Direktør risikere, at man efter 4 Aars Forløb ophæver hans Ret; thi naar der ikke virkelig er Sikkerhed for, at Bevillingerne komme til at se ud, som det er bestemt i Flertallets § 4, vil man kunne indføre i Bevillingerne absolut, hvad man vil, Bevillingerne blive en Naadessag ligesom før, man vil endogsaa kunne undtage det kgl. Theaters Repertoire fra Bevillingen. Det er Noget, jeg ikke tror, man kan gaa ind paa. Det udenfor Betænkningen stillede Ændringsforslag skal jeg foreløbig ikke komme ind paa. Jeg vilde, hvis det ikke var stillet af saa alvorlige Mænd, tro, at det var en Spøg; thi naar man vil give en Bestemmelse, der gaar ud paa, at et Stykke først bliver frit, naar det ikke har været spillet paa det kgl. Theater i 20 Aar, kunde man lige saa gjerne slet ingen Lov give, men blive ved det Bestaaende. 20 Aar ere en ret rum Tid. I det Tidsrum kan det kgl. Theater spille alle de Stykker, som det vil unddrage de private Theatre. Theaterchefen har jo udsagt, at i de 10 Aar under hans Regimente er der spillet ikke mindre end ca. 250 Stykker; og 10 Aar maa altsaa være nok til at sikkre det kgl. Theater et Repertoire; at forlange 20 Aar vilde være det Samme som ikke at foretage nogensomhelst